

Phần 16

Chương 61

Sau khi xuống máy bay, Mai Ánh Thiên dẫn Nghệ Giản đến tập hợp cùng những người khác.

Tiểu đội này thêm Nghệ Giản có tổng cộng mười người, sáu nam bốn nữ, đều là những thanh niên trẻ, lớn tuổi nhất là Mai Ánh Thiên. Có tất cả ba chiếc xe việt dã, thực phẩm và thuốc men đã chuẩn bị xong xuôi, giữa trưa xuất phát.

Do trúng hai trận mưa to liên tiếp, đường xá sạt lở lại tu sửa vội, nên hết đi rồi dừng trì hoãn hơn nửa ngày, đến tối mới tới huyện Dương. Ngoài huyện Lĩnh An, thì huyện Dương cũng là một trong những khu vực bị tai họa rất nặng nề.

Chín giờ tối, bọn họ đến bến xe của thị trấn.

Hình ảnh thực tế thê thảm hơn nhiều so với trên tivi. Nghệ Giản nhớ lại bản tin hai ngày trước - khắp nơi đều là cảnh hoang tàn. Nhìn xung quanh, tất cả đều là những đống đổ nát, không một ngôi nhà nào trên đường là còn nguyên vẹn.

Gần bến xe có một khu tránh nạn, nằm ở quảng trường chính phía Bắc. Nhưng do mặt đất bị sạt lở nghiêm trọng, nên xe cộ không qua được.

Sau khi xuống xe, Nghệ Giản theo Mai Ánh Thiên chuyển thực phẩm tới.

Bên kia quảng trường treo mấy chiếc đèn chân không nhỏ, trên mặt đất là một dãy lều vải, thấp thoáng bóng người, rất đông người đang khuôn đờ chạy tới chạy lui.

Nghe có thực phẩm tiếp tế, bọn họ chui ra khỏi lều vải, nhanh chóng xếp thành hàng, trật tự nhận đồ. Tất nhiên, trước đó đã có tổ chức tới để viện trợ cho họ.

Nghê Giản lảng xảng chuyển mấy thùng bánh quy, Mai Ánh Thiên túm lấy cô, bảo cô chịu trách nhiệm phân phát.

Đối với người dân gặp nạn mà nói, bánh quy và mì ăn liền đã trở thành thực phẩm chính. Cho dù chỉ là như vậy, nhưng không phải cứ muốn là có. Thực phẩm có hạn, chia theo đầu người cũng không phải là nhiều, nhưng không ai chê ít, nhận đồ ăn xong họ vẫn luôn miệng nói cảm ơn.

Xếp cuối hàng là một bé gái, hơn mười tuổi, mặt tròn, tết tóc đuôi ngựa, trên mặt có vết trầy xước. Nghệ Giản đưa nước khoáng và bánh quy cho con bé, con bé sung sướng nhận lấy, xếp vào chiếc túi nhựa để dưới chân, sau đó nói cảm ơn Nghệ Giản, xách túi chạy về phía lều vải nhà mình.

Ánh đèn ảm đạm kéo dài bóng dáng nhỏ của con bé.

Mai Ánh Thiên trở vào xe kiểm kê vật tư, Nghệ Giản đứng bên ngoài quảng trường chờ cô.

Sau khi kết thúc, đã là mười giờ hơn, cánh đàn ông lái hai chiếc xe việt dã quay trở lại con đường cũ, vận chuyển đợt tiếp theo. Còn Mai Ánh Thiên và Nghệ Giản cùng hai cô gái khác đi vào lều để nghỉ ngơi.

Lều vải không lớn, bên trong cũng rất đơn sơ, không có chăn màn, chỉ có hai tấm thảm trúc kê làm chỗ ngồi. Gần như toàn bộ thị trấn đã bị san bằng, có một nơi để che mưa che gió không phải là việc dễ dàng.

Nằm xuống không bao lâu, bên ngoài có người gọi Mai Ánh Thiên ra. Bên cạnh, hai cô gái nhỏ xì xầm nói chuyện, trong lều vải không có đèn, Nghệ Giản không nghe được, cũng không nhìn thấy.

Cô lấy di động từ trong ba lô ra nhìn, không có tín hiệu. Đèn màn hình điện thoại tắt ngóm, lại là một mảnh lờ mờ.

Một lát sau, Mai Ánh Thiên quay vào.

“Tiểu Thiên”. Nghệ Giản khẽ gọi.

Mai Ánh Thiên vỗ vỗ vai cô, nằm xuống bên cạnh.

Lúc thức giấc, trời đã tờ mờ sáng. Bốn người trong lều vải đều đã tỉnh dậy. Nghệ Giản chui ra khỏi lều, cảnh tượng bên ngoài liền đập vào mắt.

Trên quảng trường rất đông người. Các nữ bác sĩ mặc blues trắng đang chui ra chui vào giữa các lều.

Có một nhóm tình nguyện viên mới đến, trên cánh tay bọn họ buộc dây lụa màu đỏ. Một người đàn ông trung niên mặc chiếc áo may ô màu nâu đang cầm loa chỉ huy đồng đội phân phát gạo dầu. Ông ta đứng trên một tấm lợp ghép đục sẵn, nhảy lên nhảy xuống trông hơi buồn cười.

Mai Ánh Thiên đến bên cạnh Nghệ Giản, người đàn ông cầm loa nhìn thấy cô, phát tay từ xa. Nghệ Giản quay đầu hỏi: “Cậu biết ông ấy à?”.

Mai Ánh Thiên gật đầu. “Hôm trước gặp ở Lĩnh An, ông ấy là người gia nhập đội viện trợ sớm nhất đấy”.

Mai Ánh Thiên kể: “Hôm 16 ông ấy đang ở ngay bên xe, định trở về nhà, sau đó không về nữa mà ở lại luôn. Hiện tại có hai mươi mấy người đi theo ông ấy, mọi người gọi ông ấy là ‘Người Cao To’.”

Nghệ Giản im lặng, ánh mắt rơi trên người ông ta. Nhìn một lúc, cô quay sang hỏi Mai Ánh Thiên: “Hôm nay làm gì?”.

“Chuyển thuốc lên trên thị trấn, nếu có ai bị thương nặng thì chuyển họ đi luôn”.

Nghệ Giản đáp: “Ừ”.

Mai Ánh Thiên liếc cô một cái, bảo: “Cậu ở lại đây đi”.

“Vì sao?”.

“Khu tránh nạn cũng cần người giúp”. Mai Ánh Thiên chỉ về phía những chiếc lều vải: “Đồng người ở đây như thế này, cậu nghĩ xem có chuyện gì cần phải làm không?”.

Nghê Giản không cần nghĩ, làm xong việc của ngày hôm nay, cô đã hiểu ra tất cả. Tẩy trùng nhà vệ sinh, dọn dẹp rác thải, giúp phân phát vật phẩm, gọi đội cứu viện tới chữa bệnh, ghi chép thông tin người bị thương... Những việc cần làm nhiều hơn so với tưởng tượng.

Trời tối Mai Ánh Thiên mới trở về, trên xe chở theo người bị thương, đưa thẳng vào bệnh viện huyện.

Buổi tối, Người Cao To gọi Mai Ánh Thiên đi ăn cơm, Mai Ánh Thiên dẫn Nghê Giản đi cùng.

Nói là ăn cơm, nhưng chỉ tốt hơn lương khô một chút. Mỗi người một cái trứng mặn, xong mượn nồi của một phụ nữ địa phương, nấu mì với canh rong biển.

Nghê Giản cúi đầu uống canh, còn Mai Ánh Thiên và Người Cao To trò chuyện to nhỏ. Nghê Giản uống xong, đứng bên nhìn bọn họ nói chuyện.

Người Cao To họ Hồ, tên là Hồ Khoa.

Mai Ánh Thiên gọi ông ấy là anh Hồ.

Anh Hồ hơn bốn mươi tuổi, nhìn xa trông cường tráng, tướng mạo nhìn gần ngược lại cảm thấy rất điềm đạm, làn da ngăm đen, lúc bật cười để lộ hàm răng trắng chói mắt.

Ông ấy là người Trùng Khánh, trước kia kinh doanh rất thuận lợi đắt khách, sau đó đến Myanmar phát triển làm ăn, chơi một vốn lớn, không đến mấy năm thì thua sạch, rồi bắt đầu lại từ đầu, mở một nhà máy bia ở thành phố Nguyên Châu, ai ngờ xảy ra động đất, thành phố Nguyên Châu là nơi bị phá hoại nặng nề, nhà máy của ông bây giờ chỉ còn là đồng hoang tàn đổ nát.

Nói đến đây, ông không có quá nhiều cảm xúc, thản nhiên cho qua.

Nghê Giản nhìn ra được, người đàn ông này rất có tài ăn nói. Nhưng khi Mai Ánh Thiên hỏi tới một người, anh Hồ đột nhiên trầm mặc.

Ông lắc đầu.

Mai Ánh Thiên khẽ giật mình, ngay lập tức hiểu ra:

“... Chuyện xảy ra như thế nào ạ?”.

Anh Hồ thở dài, hai giây sau, trả lời: “Hôm đó Tiểu Hồ Bắc vốn không phải đi, nhưng do nhân lực không đủ, nên anh ấy nói sẽ theo chúng tôi lên núi. Để chuyển thuốc qua thì phải vượt qua một triền núi, ngồi thuyền bơm hơi từ trong hồ ra. Không ngờ đúng lúc trời mưa, ngọn núi bị lở, toàn bộ đất đá đều bị cuốn

trôi xuống, người nào người nấy chạy thực mạng. Chạy ra xa mới quay đầu lại, phát hiện thiếu mất một người...”.

Anh Hồ nói đến đây, khẽ ngửa đầu xoa mặt.

“Đất đá lăn xuống cuồn cuộn, có khi phải cao như thế này này”. Ông dang rộng vòng tay để ra dấu, cuối cùng lắc đầu: “Không cách nào cứu được”.

Kể xong câu đó, ai nấy đều trầm mặc.

Một lát sau, Mai Ánh Thiên cầm bát của ông lên, múc thêm bát nước canh nữa, anh Hồ ngửa đầu uống hết, giống như uống rượu.

Ngày hôm sau, đồ dùng mới đã đến, Mai Ánh Thiên dẫn tiểu đội rời thị trấn, đến trấn Đạt Ngô. Đường núi bên đó mới gấp rút sửa xong hai hôm nay, bọn họ là nhóm tình nguyện viên đầu tiên tới cứu trợ.

Đường núi khó khăn nguy hiểm, ba chiếc xe chạy chậm chậm tiến về phía trước. Trên đường, Mai Ánh Thiên lấy ra một túi bánh quy đưa cho Nghệ Giản. Hai ngày nay Nghệ Giản ăn không nhiều lắm, nên quả thực có hơi đói. Cô không khách khí, mở ra ăn.

Lúc đến thị trấn là giữa trưa, bọn họ đi tìm người quản lý khu vực trước, sắp xếp xong xuôi việc phân phát vật tư và thuốc men. Sau đó, đến các điểm tránh nạn, tìm hiểu tình hình người bị thương, ghi chép tên thuốc cần thiết.

Buổi chiều, bọn cô chuẩn bị quay trở lại huyện. Lúc gần đi, một người phụ nữ trung niên cũng theo đưa con gái đến xin giúp đỡ, mong được đi nhờ xe của họ tới bệnh viện huyện. Mai Ánh Thiên nhìn tình hình đứa bé, không nhiều lời liền đồng ý cho mẹ con họ theo.

Nghê Giản ngồi cùng mẹ con họ ở phía sau.

Sau khi lên xe, đứa bé vẫn khóc không ngừng, mẹ bé gái nhỏ giọng dỗ dành, dỗ đến cuối cùng chính mình cũng bật khóc theo.

Nghê Giản chưa từng gặp phải tình huống như thế này bao giờ, nên chỉ biết luống cuống nhìn họ.

Bé gái nằm trong lòng người mẹ. Cánh tay phải của con bé bọc một lớp vải dày, rủ xuống bất động, trên mặt vải loang lổ vết máu. Nghệ Giản không biết con bé bị thương nhiều không. Đứa bé khóc thảm thiết, nước mắt liên tục rơi, chắc hẳn đau đớn vô cùng.

Nghê Giản không biết phải làm sao cho phải, nhìn ngơ ngác một hồi, nhớ tới gì đó, lôi chiếc ba lô dưới chỗ ngồi, lấy ra một hộp socola, đưa cho đứa bé đang thút thít.

“Cho em này”.

Đứa bé không để ý đến cô, tiếp tục kêu khóc. Mẹ đứa bé lau nước mắt, nói cảm ơn Nghệ Giản. Mai Ánh Thiên liếc nhìn bọn cô qua kính chiếu hậu, lái xe nhanh hơn.

Chạng vạng tối, đến bệnh viện huyện. Đứa bé được đưa đi cấp cứu. Mai Ánh Thiên và Nghệ Giản ở lại, những người khác quay về khu tránh nạn ở bên xe.

Đợi cho đến khi cuộc phẫu thuật kết thúc, Nghệ Giản mới biết cô bé Lâm Lâm đó đã không còn cánh tay phải. Mẹ Lâm Lâm không chấp nhận nỗi sự thật, khóc đến hôn mê bất tỉnh.

Trong bệnh viện đã sớm không còn phòng trống, giường bệnh cũng thiếu thốn. Lâm Lâm được sắp xếp tạm một giường ở hành lang lầu một.

Đêm nay, Nghệ Giản sẽ trông chừng con bé. Còn mẹ Lâm Lâm được Mai Ánh Thiên đưa tới khu vực chăm sóc gần đây.

Sáng sớm ngày hôm sau, Mai Ánh Thiên đưa mẹ Lâm Lâm trở lại bệnh viện. Cô không thấy Nghệ Giản và Lâm Lâm ở hành lang, hỏi ra mới biết nửa đêm có người dọn đi nên Lâm Lâm được vào nằm trong phòng bệnh.

Hai người đi đến bên ngoài phòng bệnh, thấy cửa phòng khép hờ, bên trong có tiếng khóc. Mẹ Lâm Lâm nghe thấy tiếng khóc, liền bịt chặt miệng lại. Mai Ánh Thiên phát hiện, ngoài tiếng khóc, còn có một giọng nói khác.

Là tiếng Nghệ Giản đang an ủi Lâm Lâm. Giọng cô rất nhỏ, rất nhẹ, mang theo vẻ dịu dàng.

Sự dịu dàng này khiến Mai Ánh Thiên ngạc nhiên.

Tâm trạng của Lâm Lâm đang rất không ổn định. Đó là chuyện bình thường. Cho dù là người trưởng thành, tình dục phát hiện mình mất đi một cánh tay, đều không có cách nào chấp nhận được, huống hồ đây chỉ là một đứa trẻ mới tám tuổi.

Con bé khóc thút thít, tuyệt vọng, mọi sự an ủi đều trở nên vô nghĩa.

Nghệ Giản nhìn đứa bé, phát hiện mình cũng không nghĩ ra nổi một chữ để động viên. Trong thâm tâm cô tràn ngập tâm trạng khó có thể nói thành lời. Không biết là đồng tình hay còn vì thứ gì khác nữa.

Một lúc sau, Nghệ Giản nắm chặt cánh tay trái lạnh lặn của Lâm Lâm.

“Đừng khóc nữa, chị sẽ nói với em một bí mật của chị nhé”.

Cô cúi người lại gần: “Chị là người bị điếc đày. Em có phát hiện ra không? Chị không thể nghe thấy âm thanh, không thể nghe được bài hát, còn có chị đi học không thể nghe được lời thầy giảng bài, không thể xem tivi giống bọn em, cũng không thể gọi được điện thoại...”.

Nghệ Giản chậm rãi nói, tiếng khóc của Lâm Lâm dần dần nhỏ đi. Con bé mở to đôi mắt ướt sũng nhìn Nghệ Giản. Nghệ Giản vươn tay lau nước mắt trên gương mặt con bé: “Em xem, chẳng phải chị còn đáng thương hơn em đúng không?”.

Lâm Lâm im lặng, mắt không hề chớp.

Nghê Giản biết con bé đang nghe, cô nắm tay Lâm Lâm nói tiếp: “Tuy tai chị bị hỏng, nhưng chị còn có mắt. Khi đi học, chị nhìn miệng thầy cô là có thể biết họ đang nói gì. Điểm thi của chị cũng tốt hơn so với người khác. Em cũng vậy, em còn có một cánh tay. Cánh tay ấy cũng có thể viết chữ, ăn cơm, có thể đến trường. Tai chị bị tật nhưng vẫn có thể đi học, em chắc chắn sẽ lợi hại hơn cả chị”.

Nghê Giản đứng dậy, buông Lâm Lâm ra.

Lâm Lâm đột nhiên nắm lấy ngón tay cô.

Nghê Giản nhìn con bé. Lâm Lâm không nói gì, chỉ túm lấy cô không buông.

Bên ngoài phòng bệnh, nước mắt mẹ Lâm Lâm ẩm ướt hốc mắt.

Mai Ánh Thiên đẩy cửa đi vào.

Giữa trưa, Lâm Lâm ngủ, Nghê Giản mới rời khỏi phòng bệnh.

Trên đường trở về, Nghê Giản không hề nói chuyện.

Sau khi xuống xe, Nghê Giản đi về phía quảng trường, Mai Ánh Thiên đột nhiên vỗ vỗ vai cô.

Nghê Giản quay người lại.

Mai Ánh Thiên bỗng ôm chặt cô, vỗ nhẹ lên lưng cô.

Nghê Giản không hiểu.

Mai Ánh Thiên thản nhiên nói: “Mình rất vui vì có cảm giác cậu đã trưởng thành rồi”.

Nghê Giản: “...”.

Buổi chiều, Mai Ánh Thiên chia tiểu đội làm hai tổ. Một tổ quay lại tỉnh lị, còn tổ kia đi đến Nguyên Châu. Nghe nói hai nơi này đều bị ảnh hưởng tai nạn rất nghiêm trọng và đang rất cần tới nhân lực.

Lúc đến Nguyên Châu, trời đã tối đen.

Công tác cứu viện trong thành phố đã tiến hành được một tuần, thông tin cũng đã được khôi phục. Rốt cuộc, buổi tối, điện thoại của Nghê Giản đã có hai vạch tín hiệu.

Cô gọi điện cho Lục Phồn, nhưng kết quả vẫn giống như lúc trước. Cô không liên lạc được với anh, cũng không gặp được anh ở đây.

Mai Ánh Thiên nói không sai, phạm vi khu bị động đất rất lớn, cô không có khả năng gặp anh.

Suốt cả đêm, Nghê Giản rất mệt nhưng cô không ngủ. Mấy ngày nay, trong lòng cô trải qua rất nhiều việc.

Cô nghĩ đến bé gái đi nhận lương thực một mình, nghĩ đến anh Hồ cầm chiếc loa lớn, nghĩ đến cả Lâm Lâm đang nằm trong bệnh viện.

Cô nghĩ đến những người đàn ông mặc bộ quần áo màu cam trên đường đi cứu viện.

Cô nghĩ đến Lục Phồn.

Sáng sớm ngày hôm sau đến thị trấn, trên đường đi gặp một đội lính cứu hỏa, Nghệ Giản nhìn bọn họ chăm chú.

Mai Ánh Thiên liếc nhìn cô.

Đây đã là ngày thứ chín sau động đất, công tác tìm kiếm và cứu hộ gần như đã kết thúc, các đội cứu viện khẩn cấp của tỉnh ngoài đang lần lượt rút lui.

Mai Ánh Thiên có trời mới biết Nghệ Giản đang nghĩ gì.

Mấy ngày qua, tuy Nghệ Giản không hề nhắc tới chuyện Lục Phồn nhưng mỗi khi gặp các thành viên của đội cứu hỏa cô đều rất chú ý.

Khi đến nơi, là mười giờ hơn.

Các cô đi lần lượt đến hai điểm tránh nạn, phân phát thực phẩm và thuốc men, hai giờ chiều mới chạy đến điểm thứ ba. Khi qua đó, vừa vặn đến giờ phát đồ ăn. Vì vậy, bận rộn đến tận ba giờ chiều mới xong mọi việc.

Năm giờ chiều, mọi người ăn chút lương khô, chuẩn bị xuất phát đến địa điểm tiếp theo.

Xe việt dã chạy qua cổng ủy ban.

Trên quảng trường nhỏ dựng mấy chiếc lều vải, hai chiếc nồi gang gác trên lò, không biết đang nấu gì đó, khói bếp bốc lên. Cách đó không xa, mấy nhân viên cứu hỏa đang ngồi trên bậc thềm nghỉ ngơi.

Ánh mắt Nghệ Giản đang đờ đẫn nhìn ra ngoài, đột nhiên hô to: “Dừng xe lại”.

Xe dừng, Nghệ Giản kéo cửa nhảy xuống.

“Lục Phồn”.

Tiếng gọi xuyên qua sương chiều, háo hức mà vội vàng.

Đến cả bà cụ nghễnh ngãng cũng phải ngạc nhiên, quả trứng gà luộc trong tay thiếu chút nữa thì rơi xuống đất.

Nhưng âm thanh này không dứt quãng, ngay sau đó lại cất lên, vẫn gọi cái tên ấy, giọng điệu khàn đi, tựa như khóc nức nở.

Bà theo tiếng gọi, nhìn thấy một cô gái tóc ngắn đang chạy về phía bà.

Nhìn lại, hình như không phải chạy về phía bà, mà về phía người đứng bên cạnh bà.

Đứng bên cạnh bà là một chàng trai, mặc đồng phục cứu hộ màu cam.

Cậu ấy là lính cứu hỏa.

Chương 62

Mọi người trên quảng trường nhỏ đều ngạc nhiên và sững sốt nhìn cô gái chạy băng băng.

Cháo trong nồi đã chín, tỏa mùi thơm. Nhưng không có ai để ý đến.

Bà cụ đẩy Lục Phồn: “Cô gái kia gọi cháu đấy”.

Lục Phồn đứng im bất động, cơ thể như bị đóng băng. Anh ngạc nhiên hơn bất kỳ ai khác.

Trong tầm mắt, bóng dáng ấy tiến từ xa lại gần, giống như chim én, đột nhiên bay tới vào mùa đông.

Bay vào trong lồng ngực anh.

Khuôn mặt cô trắng nõn, cơ thể mềm mại.

Cô ôm eo anh.

Cô thở hỗn hển.

Cô cứ như vậy xuất hiện trước mặt anh.

Nghê Giản ổn định hơi thở, tâm trạng cũng trở lại bình thường. Cô chớp mắt mấy cái, để cho suy nghĩ và vành mắt phát nóng dần hạ nhiệt.

Cô rời khỏi lòng anh. Lục Phồn giật mình, vô thức kéo cô lại. Yết hầu của anh giật giật, môi mở ra, giọng nói khàn khàn: “Em...”.

“Em đi cùng Tiểu Thiên đến đây”.

Nghê Giản nói tranh, nhìn chằm chằm vào gương mặt anh.

Anh hơi đen đi một chút. Hơn nữa, râu cũng dài hơn, tạo thành một vòng xanh đen mờ mờ trên cằm, ngắn ngắn, không khó nhìn nhưng lộ vẻ tiêu tụy. Cô thấy trên trán anh có vết thương.

Lục Phồn nhìn phía sau cô. Một chiếc xe việt dã SUV đỗ cách đó không xa, Mai Ánh Thiên đang tựa cửa xe nhìn sang bên này. Trên gương xe cột một chiếc dây lụa màu đỏ.

Lục Phồn thu ánh mắt, nhìn Nghê Giản hồi lâu. Trái tim anh hỗn loạn, miệng không biết phải nói câu gì trước. Một lúc sau, anh hỏi: “Đến đây bao lâu rồi?”.

Nghê Giản đáp: “Mới vài ngày”.

Ánh mắt Lục Phồn tối đen như mực: “Ở đây rất nguy hiểm, có lẽ sẽ còn dư chấn, em...”.

“Em biết”. Nghê Giản cắt ngang lời anh, vội vã quay đầu liếc nhìn Mai Ánh Thiên.

Cô biết lúc này Lục Phồn vẫn đang phải làm việc, cũng nhớ lại lời mình đã nói. “Em đi cùng Tiểu Thiên, anh làm việc cho tốt, về nhà gặp nhé”.

Cô nhón chân, cánh tay ôm lấy cổ anh, siết mạnh một cái rồi nhanh chóng buông ra.

“Để lại mà ăn”. Cô lấy thứ gì đó trong túi nhét vào tay anh rồi quay người rời đi.

Mai Ánh Thiên mở cửa xe, Nghê Giản nhảy vào, đóng cửa lại.

Xe chạy dọc theo con đường đá sỏi.

Cô giống như cơn gió, và đi tựa như cơn gió.

Trước sau chưa đến năm phút đồng hồ.

Chiếc xe việt dã màu đen di chuyển qua khu rừng nhỏ, thoáng cái đã không nhìn thấy bóng.

Bà cụ sau lưng đi tới, nhìn con đường uốn lượn, hỏi: “Cô bé đó là vợ của con phải không con trai?”.

“Vâng”.

Câu nói dường như có chút ghen ngào.

Anh cúi đầu xuống, nắm chặt hộp socola trong lòng bàn tay.

Xe trên đường lên núi, Nghê Giản tựa người vào ghế, lấy hai thanh socola trong túi ném ra sau cho hai cô gái, rồi bóc một thanh dứt cho Mai Ánh Thiên.

“Yên tâm chưa?”. Mai Ánh Thiên quay đầu nhìn cô.

Nghê Giản gật đầu: “Rồi”.

Lúc đến thôn tiếp theo, mặt trời đã xuống thấp, các cô phát hết dược phẩm còn dư, xong chạy xe quay lại Nguyên Châu.

Hệ thống điện trong nội thành đã được gấp rút sửa chữa, ở khu tránh nạn các cô đã có thể sử dụng điện, nước nóng đầy đủ hơn so với trước, mọi người được rửa mặt và tắm giặt qua loa.

Tối hôm ấy, cuối cùng trong lều vải cũng phủ một ngọn đèn nhỏ.

Mai Ánh Thiên ngồi khoanh chân trong túi ngủ, trên đầu gối đặt một cuốn sổ. Cô đang ghi chép lại số lượng dược phẩm.

Nghê Giản đi vào đưa cho cô một tách cà phê. Mai Ánh Thiên ngạc nhiên: “Ở đâu ra vậy?”.

Nghê Giản chỉ vào góc ba lô, nói: “Không biết nhét vào đó từ khi nào, còn một túi, vừa vặn có nước nóng nhưng không đường không sữa, cậu thử xem”.

Mai Ánh Thiên lập tức cầm lấy nhấp một ngụm. Nghệ Giản ngồi xuống trước mặt cô, ôm đầu gối nhìn.

“Lâu rồi không uống cái này, cậu thêm lắm hả?”.

“Không khoa trương đến mức ấy đâu”. Mai Ánh Thiên cẩn thận đặt tách xuống: “Coi như cậu có lòng”.

Nghê Giản cười cười, không nói chuyện, ánh mắt rơi vào quyển sổ, im lặng một lát, khẽ hỏi: “Trước kia mình không hiểu vì sao cậu lại thích công việc này đến thế, giờ có lẽ đã hiểu một chút rồi”.

Mai Ánh Thiên nhú mày: “Biết gì hả?”.

Nghê Giản thoáng suy nghĩ, đáp: “Không biết nữa, chỉ là cảm thấy đã hiểu ra thôi”.

Mai Ánh Thiên không hỏi lại, nhìn cô chăm chăm, đột nhiên nói: “Mình cứ nghĩ hôm nay cậu sẽ ở lại kia”.

Nghê Giản sững sốt, ngay sau đó hiểu ra “ở kia” Mai Ánh Thiên nói tới là ở đâu.

“Mình sẽ không ở lại đó”. Nghệ Giản nói: “Và cũng không thể ở lại được”.

Cô không tiếp tục giải thích, nhưng Mai Ánh Thiên hiểu.

Hai người đều trầm mặc.

Một lúc sau, Mai Ánh Thiên bật cười.

Nghê Giản hỏi: “Cậu cười gì thế?”.

“Không có gì”.

Mai Ánh Thiên bung tách lên nhấp một ngụm, gật gật đầu: “Người đàn ông của cậu có bản lĩnh đấy”.

Hơn nữa, bản lĩnh không hề nhỏ.

Anh ấy khiến cho Nghệ Giản có thể điên cuồng, cũng có thể khiến cho Nghệ Giản tỉnh táo.

Không đơn giản.

Mấy ngày sau, cuộc sống ở khu tránh nạn tiếp tục lặp lại như vậy, chờ các lô hàng được vận chuyển đến, xong đi đến từng thôn để phân phát và làm những việc nằm trong khả năng.

Trong thời gian này, có vài nhóm phóng viên tới. Nghệ Giản không ngờ lại gặp Tôn Linh Thục ở đây.

Tôn Linh Thục còn ngạc nhiên hơn cô.

Họ tránh mặt nhau mấy lần, không ai nói chuyện với ai, chỉ làm việc của mình, Tôn Linh Thục tất bật phỏng vấn, còn Nghệ Giản bận rộn làm việc vặt.

Đến buổi tối mới phát hiện đối phương trú ở ngay bên cạnh. Cửa hai chiếc lều vải đối diện nhau, ra vào đều có thể bắt gặp.

Tôn Linh Thục chào Nghê Giản trước. Nhưng ánh sáng không tốt, nên Nghê Giản không nhìn thấy rõ, chỉ thấy cô ta vẫy tay.

Dường như Tôn Linh Thục cũng hiểu, chủ động đi tới: “Trùng hợp quá”.

“...”

Nghê Giản gật đầu, vẻ mặt thản nhiên: “Đúng vậy”.

Tôn Linh Thục nhìn cô chăm chú, dò xét từ trên xuống dưới: “Thiếu chút nữa không nhận ra”.

Nghê Giản không đáp lại.

Tôn Linh Thục hỏi: “Cô đến đây khi nào?”.

“Không nhớ nữa”.

Tôn Linh Thục chuyển chủ đề: “Nghe nói Lục Phồn cũng bị điều tới đây, không biết ở đâu”.

Ánh mắt Nghê Giản điềm tĩnh, liếc nhìn cô ta: “Cảm ơn cô đã quan tâm”.

Gương mặt Tôn Linh Thục cứng đờ trong một giây, sau đó cô ta lập tức cười nói: “Tôi và anh ấy không còn ở bên nhau nhưng dù sao cũng là bạn cũ nên quan tâm đến nhau thôi”.

Nghê Giản im lặng gật đầu.

Tôn Linh Thục dừng một chút, tiếp tục nói: “Có vẻ như bây giờ cô thật sự nghiêm túc với anh ấy. Cô đã giải quyết chuyện lần trước, nhưng sao vẫn để anh ấy làm công việc này vậy? Cô không thấy lo lắng ư?”.

Nghê Giản hỏi: “Lo lắng thì sao?”.

Tôn Linh Thục: “Cô có thể thay đổi cơ mà”.

Nghê Giản không có phản ứng.

“Tôi từng khuyên anh ấy, cũng muốn giúp anh ấy, nhưng anh ấy đã từ chối”. Tôn Linh Thục nói: “Nếu như cô có thể che chở cho anh ấy, vậy việc nhỏ này chẳng phải rất dễ sao? Cô đâu không cần phải chịu đựng những điều đó?”.

Nghê Giản lắc đầu: “Chuyện không phải như vậy”.

“Thế đã xảy ra chuyện gì?”.

“Việc này không do tôi quyết định, tôi không có đủ tư cách. Tôi yêu anh ấy, nên tôi chấp nhận tất cả”.

Nghê Giản ngược mắt lên: “Hơn nữa, tôi cũng chịu đựng được”.

Tôn Linh Thục khẽ giật mình, nhìn Nghệ Giản hồi lâu, muốn nói gì đó cuối cùng lại thôi. Giờ phút này, dường như cô ta đã hiểu ra, lại dường như không hiểu chút gì. Chỉ cảm thấy, cô gái Nghệ Giản kia không hề đáng ghét.

Sau đó, cả hai người đều im lặng, không trao đổi về vấn đề này nữa.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tôn Linh Thục cùng các phóng viên khác di chuyển đi quay phim.

Ngày càng nhiều hàng hóa được chuyển đến khu vực bị thiên tai, các khu tái định cư bắt đầu được xây cất. Rất nhiều nơi đang tiến hành công tác xây dựng lại sau động đất. Một số vùng bị thiên tai nặng nề đã bị đóng cửa, đội cứu viện cùng tình nguyện viên lần lượt rút lui.

Một tuần sau, Mai Ánh Thiên giải tán tiểu đội.

Ngày mùng 10 tháng 8, Nghệ Giản trở về nhà, còn Mai Ánh Thiên đi Thượng Hải một tuần tổ chức quyên góp. Trước khi chia tay, Nghệ Giản đưa cho Mai Ánh Thiên một tấm chi phiếu, giao chuyện tiền quyên góp cho cô ấy.

Đến cuối tháng 8, đội cứu viện ở khu Hoa Đông lần lượt rút về.

Trong quãng thời gian này, Lục Phồn và Nghệ Giản liên lạc với nhau một lần. Là nửa tháng trước, khi đó Lục Phồn mới rời thị trấn, đến thành phố sạc điện thoại, khởi động máy liền nhận tin cho Nghệ Giản ngay.

Hôm trở về gặp phải cơn bão, chuyến bay bị hủy, hàng trăm lính cứu hỏa đều bị mắc kẹt ở sân bay. Lặn qua lộn lại hôm sau mới tới Thượng Hải, đợi đến lúc ngồi xe lửa về nhà đã là xế chiều.

Lục Phồn sợ Nghệ Giản đợi, nên không nhắn cho cô trước. Đợi đến lúc tập hợp đội, báo cáo xong, anh mới đi thẳng về nhà.

Về tới nhà phát hiện Nghệ Giản không có ở đây. Lục Phồn nhắn tin hỏi cô đang ở đâu, nhưng rất lâu sau không thấy hồi âm.

Anh đi xuống lầu tìm cô.

Đi đến cổng tiểu khu, anh trông thấy Nghệ Giản đang cầm một chiếc túi màu đen từ phía đường đối diện đi tới.

Lần gặp mặt cuối là ở vùng bị thiên tai cách đây một tháng trước, mái tóc ngắn của cô đã dài hơn, phủ vành tai.

Cô cúi đầu, chậm rãi đi về phía này, chiếc túi màu đen lắc lư trong tay, chiếc váy màu xanh đen ôm lấy đôi chân trắng nõn thon dài của cô, rất cuốn hút.

Đi qua vạch kẻ đường, Nghệ Giản ngược mắt, nhìn thấy anh, cô ngẩn ra.

Lục Phồn bước tới.

Nghệ Giản đứng đó ngạc nhiên không nhúc nhích.

Lục Phồn đi tới trước mặt cô, vươn tay nắm tay cô, còn tay kia cầm lấy chiếc túi.

Bàn tay được hơi ấm quen thuộc bao bọc, Nghệ Giản khẽ run rẩy.

Cô ngẩng đầu lên.

“Nghê Giản”. Lục Phồn gọi tên cô.

Nghê Giản không trả lời, dời mắt nhìn anh chăm chăm.

Anh gầy đi, râu ria cạo rồi, vết thương trên trán đã đóng vảy, lưu lại một dấu đỏ mờ mờ.

Cô đưa tay lên sờ vào vết đó.

Lục Phồn đứng im, mặc cô sờ soạng.

Lúc cô thu tay lại, anh thấp giọng nói: “Ổn rồi, không để lại sẹo đâu”.

Nghê Giản “vâng” một tiếng, khẽ cười, ánh mắt cong cong: “Đừng lo, để lại sẹo em cũng không chê”.

Lục Phồn cũng cười, nhìn cô hai giây: “Về nhà đi, ở đây nóng lắm”.

“Vâng”.

Lục Phồn một tay nhắc túi, một tay dắt Nghệ Giản đi qua cổng tiểu khu, tiến vào thang máy.

Trong thang máy không có người nào khác.

Lục Phồn nhìn chiếc túi trong tay, hỏi Nghệ Giản: “Đây là gì vậy? Em muốn...”.

Lời còn chưa dứt, Nghệ Giản đột nhiên đẩy anh lên vách thang máy, kiễng chân hôn.

Lục Phồn giật mình, một giây sau, buông tay, chiếc túi rơi xuống đất.

Anh ôm Nghệ Giản xoay người, bàn tay bảo vệ gáy cô, ép cô vào tường, hôn mạnh xuống.

Chương 63

Nụ hôn của Nghệ Giản giống như môi lửa, thiêu cháy cả hai.

Không biết đã vào nhà như thế nào, họ điên cuồng hôn nhau. Sau đó, dùng tốc độ nhanh nhất để cởi quần áo của đối phương.

Lục Phồn ôm Nghệ Giản, đặt cơ thể trắng như tuyết của cô lên sofa. Động tác của anh nôn nóng hiềm thấy. Anh vuốt ve, hôn lên môi cô, hận không thể khiến cô ướt hết. Tay anh dò xét xuống dưới, sờ vào bên trong.

Nghê Giản cong người, thở dốc. Tay anh càng chuyển động, phản ứng của cô càng lớn. Cô cắn răng, không muốn bị yếu thế, thế nhưng chịu không nổi.

Lục Phồn rất nhanh tìm kiếm được nơi ướt át khiến anh hài lòng. Anh quỳ trên ghế sofa, con người đen nháy nhanh chóng thu lấy Nghê Giản, vươn tay kéo thắt lưng của mình ra. Anh vội vàng, gắng sức kéo mạnh, nhưng làm thế nào cũng không thành công.

Nửa phút đồng hồ trôi qua. Anh thở hổn hển, trên trán, trên mặt đỏ đầy mồ hôi.

Nghê Giản nằm đó, nheo mắt nhìn vẻ lo lắng của anh. Cô muốn cười, muốn nói vài câu trêu chọc anh. Nhưng miệng còn chưa mở ra, ánh mắt đã đỏ hết lên.

Cô chống khuỷu tay ngồi dậy, đưa tay, nắm chặt tay anh, cởi thắt lưng giúp anh. Tay cô nhỏ nhắn linh hoạt, chỉ vài động tác đã cởi bỏ xong. Cô rút dây lưng, cởi cúc, sau đó kéo khóa xuống, cuối cùng giúp anh cởi sạch quần.

Cô cũng quỳ xuống, ôm cổ anh, dán chặt cơ thể trần trụi vào người anh. Cô hôn lên khuôn mặt ướt đẫm mồ hôi, nếm vị chất mặn, rồi cắn vành tai anh.

Lục Phồn không kiềm chế nổi, phát ra những tiếng rên khó chịu.

Nghê Giản dừng lại, nhìn anh hai giây, đẩy anh ngã xuống, ngồi lên trên. Cô nhào người về phía trước, sờ yếm hầu, lồng ngực, cơ bụng. Cuối cùng, nắm nơi đang ngạo nghễ vươn lên, chậm rãi tiến vào trong cơ thể mình.

Khi giao hòa cùng một chỗ, cả hai đều giật mình. Nghê Giản cắn môi, nhưng không ngăn được âm thanh phát ra.

Lục Phồn ôm cô trở người, thắt lưng vươn thẳng, nhấn mình vào sâu hơn.

Nghê Giản há to miệng: “A...”.

Lục Phồn cúi đầu, cắn miệng cô, đầu lưỡi đưa vào trong. Toàn thân anh tràn đầy năng lực, trở mình khuấy đảo hết lần này tới lần khác.

Đầu lưỡi Nghê Giản nóng hôi, chỗ dưới thân cũng vậy. Khắp người cô nóng ran, mỗi giọt huyết dịch kêu gào râm rĩ muốn anh.

Thân thể cô muốn anh, trái tim cũng muốn anh.

Lục Phồn sẽ không để cô thất vọng, mỗi cú nhấp của anh đều khiến thân chí cô rung động. Bọn họ đã chia tay nhau quá lâu, gặp lại quá muộn, gần nhau thì ít, xa nhau thì nhiều.

Giờ đây có cô trong vòng tay, anh dù thế nào cũng không muốn buông. Anh hôn xương quai xanh, vai, ngực của cô, không sót một chỗ nào.

“Lục Phồn... ừm”. Nghê Giản gọi tên anh, nức nở nghẹn ngào.

Móng tay cô ghim vào da anh. Anh đẩy nhanh tốc độ hơn. Nghê Giản cong người, miệng thở gấp. Cú đâm mãnh liệt của anh, khiến cô cảm thấy gần như toàn bộ cơ thể anh đều tiến sâu vào trong người mình.

Hốc mắt cô ẩm ướt, gọi to tên anh.

Bọn họ cùng nhau đến.

Hai cơ thể run rẩy hồi lâu.

Sau khi tất cả đã trở lại bình thường, họ vẫn không tách nhau ra.

Nghê Giản nằm trong lòng Lục Phồn. Anh chậm rãi vuốt ve gương mặt cô, từ đôi mày đến bờ môi, hết lần này đến lần khác, như muốn khắc vào trong tâm.

Nghê Giản khẽ gọi anh. Lục Phồn lại gần, dán môi hôn cô.

Nghê Giản hé miệng, để cho đầu lưỡi anh đi vào. Hôn một lúc lâu, hai người buông nhau ra, Nghê Giản nghiêng đầu, điều chỉnh tư thế, nhìn mặt anh.

Bốn mắt nhìn nhau, hai người cùng mỉm cười.

“Anh xem, trời vẫn còn sáng đấy”. Nghê Giản nói.

Lục Phồn cúi đầu. Nghê Giản nháy mắt, hạ giọng: “Lần trước rất muốn hôn anh”.

Lục Phồn hơi ngạc nhiên.

Nghê Giản: “Thật sự rất muốn hôn anh, nhưng em vẫn nhịn được”.

Lục Phồn im lặng, Nghê Giản bật cười: “Hôm đó anh chưa cạo râu, mặt mũi bản thủ, trông như ông già ấy”.

“Thật sao?”.

“Ừ”. Khóe miệng Nghê Giản giương lên: “Nhưng, vẫn rất đẹp trai”.

Ánh mắt Lục Phồn dịu dàng, vui vẻ ấm áp. Nghê Giản sờ cằm anh, khẽ nói: “Khi ấy muốn hôn anh, chỉ sợ bị râu đâm chết”.

Cô nói xong, nghẽn cổ lên, cọ má vào cằm anh. Lục Phồn thuận thế hôn một cái.

Hai người làm ỏ trên ghế sofa đến khi bầu trời tối đen mới đứng lên. Lục Phồn ôm Nghê Giản vào phòng tắm tắm rửa. Sau khi đã sạch sẽ, Lục Phồn lấy khăn tắm bao lấy cô đưa vào phòng ngủ, mặc váy ngủ cho cô, giúp cô sấy tóc.

“Đói bụng chưa?”. Lục Phồn hỏi.

Nghê Giản đáp: “Hơi đói”. Dừng một chút, nhớ ra điều gì, cô hỏi: “Anh thì sao? Đã ăn cơm trưa chưa?”.

“Ăn rồi, ăn trên tàu”.

“Ăn gì?”.

“Bánh quy”.

Nghê Giản túm tay anh ngồi dậy: “Đi, đi làm cơm ăn thôi”.

“Để anh, em ngủ đi”.

“Cùng đi vậy”. Nghệ Giản kéo tay anh.

Lục Phồn nhìn cô, hỏi: “Không thấy khó chịu à?”.

“Không sao”.

Lục Phồn nắm tay cô cùng đi ra.

Trong tủ lạnh còn ít nguyên liệu nấu ăn, Lục Phồn chọn mấy thứ, hỏi ý kiến Nghệ Giản. Nghệ Giản nhìn nhìn: “Em biết làm súp nấm, để em thử xem”.

Lục Phồn nhìn cô không tin tưởng lắm.

Nghệ Giản nhướn mày, nói: “Hai hôm trước em làm rồi, thím Dư dạy em đây, thím bảo rất ngon”.

“Sao em đột nhiên nấu ăn vậy?”.

Nghệ Giản: “Món đó đơn giản, làm hai lần là biết, không khó lắm”.

“Là anh hỏi, vì sao lại đột nhiên học nấu ăn vậy?”.

Kể từ bữa xào đậu bắp chiên trứng bị hỏng, cô suýt chút nữa đã từ bỏ việc nấu nướng.

“Dù sao cũng phải học một hai món để phòng chứ”.

Nói đến đây, cô nhớ ra gì đó, chạy ra bên ngoài, cầm chiếc túi đen mang về hôm qua vào: “Cái thứ dính và quánh này, em đã học được cách làm rồi”.

Lục Phồn ngồi xồm xuống, mở túi ra, là đậu bắp xanh. Nghệ Giản nói: “Em vẫn phải học thêm một chút. Nhỡ con anh muốn ăn, anh lại không có nhà, em nấu được vẫn tốt hơn”.

Lục Phồn ngây ra: “... Con?”.

Anh ngạc nhiên cúi đầu nhìn bụng cô.

Nghệ Giản: “Anh nhìn cái gì vậy? Chưa có mà”. Nói xong cô thoáng mỉm cười: “Nhưng em cảm thấy lần này sẽ có”.

Nghệ Giản đi cà nhắc ghé sát tai anh.

“Anh cố gắng như thế, con không đến thì thật quá đáng”.

Lục Phồn khẽ giật mình, mặt phát nóng.

Mấy ngày sau, Lục Phồn không ra ngoài, bọn họ ở bên nhau trọn hai ngày. Cũng chỉ là sinh hoạt bình thường, mua đồ ăn, nấu cơm, làm tổ trên sofa xem tivi, đi dạo, nói chuyện phiếm, hôn nhau và “ngủ”.

Ngày thứ ba, hai người bắt đầu cố gắng làm việc của mình. Nghệ Giản tiếp tục công việc phê duyệt, Lục Phồn lại đi sửa xe.

Mặc dù lặp lại cuộc sống độc thân, nhưng họ vẫn không nỡ nhanh chóng bỏ qua.

Ngày nghỉ cuối cùng, Lục Phồn đưa Nghệ Giản đi xem phim. Khi quay về đi qua Công ty lưới điện miền Nam, Nghệ Giản muốn thuận đường thăm Nghệ Chấn Bình.

Hai người đứng ngoài cổng chờ Nghệ Chấn Bình tan tầm.

Hơn năm giờ, Nghệ Chấn Bình đi ra, từ xa ông nhìn thấy bóng dáng hai người, nắm tay nhau đứng đằng kia. Ông nhận ra, vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, đi về phía bọn họ.

Từ xa Nghệ Giản đã hét to gọi “Bố”, Nghệ Chấn Bình đáp lại.

Lục Phồn nắm tay Nghệ Giản đi tới. Lúc đến gần, anh nghiêm túc chào một tiếng: “Bố”.

Nghệ Giản và Nghệ Chấn Bình lấp bắp kinh ngạc. Ngay sau đó, Nghệ Chấn Bình bật cười, hốc mắt hơi đỏ, liên tục nói: “Tốt tốt”.

Nghệ Giản phản ứng không kịp, nhìn chằm chằm Lục Phồn. Phát giác ánh mắt của cô, Lục Phồn quay sang. Nghệ Giản nhìn anh một hồi, quay mặt đi, cúi đầu xuống, khóe miệng vui sướng không che lại được.

Trên đường trở về, Nghệ Giản nằm sau lưng Lục Phồn, ôm chặt thắt lưng anh.

Xe máy chạy dưới hàng bạch dương, phong cảnh lần lượt lùi về phía sau.

Trong trái tim Nghệ Giản ngập tràn hạnh phúc.

Sáng sớm ngày hôm sau, lúc Nghệ Giản tỉnh dậy, Lục Phồn đã đi rồi.

Nghệ Giản vào bếp xem qua, quả nhiên đã thấy nấu xong cháo. Lúc đi ra, phát hiện tờ giấy Lục Phồn để trên bàn trà. Đọc xong, Nghệ Giản đi vào phòng, xốc gối của Lục Phồn lên, thấy một chiếc hộp nhỏ màu cà phê.

Cô mở ra nhìn, là một viên ngọc lục bảo màu xanh lá cây.

Hai tháng sau.

9h tối, Nghệ Giản rời khỏi nhà Mai Ánh Thiên.

Cuối thu, thời tiết ngày càng lạnh. Nhiệt độ ban đêm rất thấp, trời mưa xuống càng lạnh hơn. Nghệ Giản mặc áo khoác vẫn cảm thấy rét nên mặc thêm một chiếc áo len bên trong. Cô cầm hoa quả mua lúc chiều, mang theo dù ra ngoài.

Bên ngoài mưa không lớn, tí tách rơi.

Nghê Giản đến cổng đại viện phòng cháy chữa cháy, ông chú ở phòng thường trực gọi cô vào tránh mưa. Nghê Giản cảm ơn, đứng dưới mái hiên nhắn tin cho Lục Phồn.

Chưa đến hai phút, Lục Phồn chạy ra. Anh đi tới nắm tay cô, lạnh buốt.

Anh cau mày: “Trời lạnh lắm, sau này buổi tối đừng ra ngoài nhé”.

Nghê Giản đáp lời, đưa hoa quả cho anh: “Em định không đến đây đâu nhưng có chuyện quan trọng phải nói cho anh biết”.

Lục Phồn nhận túi hoa quả, hỏi: “Chuyện gì thế?”.

Nghê Giản rút tờ giấy trong túi áo ra, đưa cho anh: “Tự anh xem đi”.

“Là cái gì...”. Lục Phồn vừa cầm vừa cúi đầu, giọng nói đứt quãng.

Hết sức im lặng.

Nghê Giản nhìn mặt anh, nụ cười dần nhòe đi.

Không đợi anh phản ứng, chính cô vui mừng ôm anh trước: “Lục Phồn, bé con cuối cùng cũng đã đến”.

Ngoại Truyện

Gia đình em.

Lục Hạo lớp Hai.

Gia đình em có ba người, là em, bố em và mẹ của em.

Trước hết, nói đến em một chút đi.

Tên Lục Hạo của em là do bố em đặt.

Nhũ danh Tiểu Hồ Lô là do mẹ em đặt.

Di Tiểu Thiên bảo, lúc em chào đời, trông em rất giống một quả hồ lô dễ thương. Nhưng chú Steven lại nói di Tiểu Thiên nói xạo, thật ra em là đầu thai của anh em Hồ Lô. Em không biết “đầu thai” là gì, nhưng chú Steven bảo anh em Hồ Lô rất lợi hại, cho nên em rất thích lý do này.

Ngoài ra, em còn có một cái tên tiếng Anh, do chú Steven đặt cho. Em không biết cái tên đó có ý nghĩa gì, nhưng chú Steven nói, những người thông minh nhất trên thế giới đều được gọi bằng cái tên này, vì thế em rất thích.

Năm nay em 8 tuổi, học lớp hai. Mọi người đều bảo em là một cậu nhóc rất thông minh.

Được rồi, mẹ em dặn làm người thì phải khiêm tốn, nên em sẽ không tự ca ngợi bản thân mình đâu.

Tiếp theo, nói đến bố em một chút nhé.

Bố của em là người rất lợi hại.

Bố rất cao, chạy bộ giống như bay. Bố còn có thể bế bổng em và mẹ em cùng một lúc. Thi thoảng mẹ em rất lười, cả nhà ra ngoài chạy bộ, chưa đi mẹ em đã đòi về. Lúc ấy, bố em sẽ cõng mẹ em trên lưng, chạy thi với em. Nhưng cuối cùng, em vẫn chạy thua bố. Bố em chạy rất nhanh, thật sự là rất lợi hại.

Hiện tại, bố em và chú Háo Tử đang cùng nhau dạy mọi người học lái xe, bởi vì bố lái xe rất giỏi. Xem ra, đúng là bố rất lợi hại.

Nhưng, trước kia, bố không làm việc này. Công việc trước kia của bố em là lính cứu hỏa, là lính cứu hỏa đấy. Mẹ em nói bố đã cứu được rất nhiều người. Khi em còn học mẫu giáo, bố em vẫn thường mặc trang phục lính cứu hỏa tới nhà trẻ dạy các bạn nhỏ chúng em cách báo cháy.

Đôi khi, bố em rất tốt với em, có đôi khi lại rất nghiêm khắc. Ngày bé, em rất ít khi được gặp bố, bởi vì bố không thường xuyên ở nhà. Nhưng hồi đó, em vẫn rất yêu bố. Bởi vì mỗi khi về nhà, bố đều mua rất nhiều đồ ăn ngon cho em, còn hôn lên mặt em. Mặc dù, có những lúc bố không cạo râu, đâm vào mặt em rất đau, nhưng em vẫn thấy rất vui.

Bởi vì bố yêu em nên mới hôn em.

Nhưng bây giờ, bố ít hôn em hơn, nhưng lại hôn mẹ em hàng ngày. Lúc ra cửa, hôn. Lúc trở về, hôn. Em trông như kẻ ngốc đứng nhìn họ, cảm thấy mình thật đáng thương.

Thi thoảng em cũng thử nghiệm nhưng 100% bố chỉ sờ đầu em mà thôi. Đã thế, những lúc bắt em chạy bộ, bố vô cùng hung dữ. Nếu em lười biếng, bố sẽ trừng mắt nhìn em.

Bố em mà trừng mắt thì nhìn rất đáng sợ, giống như hổ ấy. Thực không hiểu nổi, sao mẹ em có thể vẽ mắt bố em đẹp thế.

Em cảm thấy mắt em nhìn mới đẹp, vừa to vừa tròn. Ngay cả thầy Lưu cũng khen em lớn lên sẽ đẹp giống mẹ, hihi.

A, đúng rồi, em còn chưa nói xong đâu.

Bố của em biết nấu cơm đấy. Bố nấu cơm rất ngon, nấu mì cũng rất tuyệt. Em thích nhất món sườn xào chua ngọt bố nấu, còn mẹ em thích nhất món móng giò. Lần nào mẹ con em cũng tranh nhau, cuối cùng đều là em nhường mẹ. Bởi vì bố em đã nói, đàn ông chúng ta phải đối xử tốt với phụ nữ. Cho nên em phải chăm sóc mẹ, phải bảo vệ mẹ. Em là đứa trẻ ngoan, đương nhiên phải nghe lời bố rồi.

Chỉ cần bố em ở nhà, mọi bữa cơm sẽ do bố em nấu. Thi thoảng mẹ em có rửa bát nhưng bắt đầu từ năm nay, bố em đã dạy em rửa bát. Bởi vì bố nói mẹ là phụ nữ. Phụ nữ rửa bát nhiều sẽ không tốt cho sức khỏe. Tuy không biết vì sao rửa bát lại không tốt cho sức khỏe nhưng bố em đã nói là đúng. Cho nên mấy

hôm nay, em đều ngoan ngoãn học rửa bát. Ngày hôm qua còn làm rơi vỡ hai cái đĩa, ây dà!

Nói đến đây, em lại nhớ tới một việc. Bố em là người rất lạ. Đôi khi rất nghiêm khắc trước mặt em, nhưng ở trước mặt mẹ lại không như vậy.

Từ nhỏ đến lớn, em chưa từng thấy bố nổi giận với mẹ, cũng chưa từng mắng mẹ bao giờ. Thi thoảng mẹ mắng bố, bố không tranh cãi. Đôi lúc mẹ giận dữ không nói chuyện với bố, cả ngày hôm ấy bố sẽ không vui, cuối cùng lại chạy vào phòng tranh đồ mẹ. Đọc đến đây, chắc mọi người đã có thể hình dung ra, mẹ của em là người rất hay giả bộ.

Ngay từ đầu, em không hiểu chữ “giả bộ” có nghĩa là gì. Nhưng nghe di Tiểu Thiên nói như vậy về mẹ em. Em có hỏi bạn cùng bàn Tôn Tiểu Vinh, bạn ấy lớn hơn em một tuổi, biết nhiều thứ hơn, sau đó em liền hiểu ra.

Thôi được, phía dưới em sẽ nói một chút về mẹ em.

Thực ra, mẹ em cũng là người rất lợi hại và hay giả bộ.

Mẹ em là một họa sĩ, nhưng không phải họa sĩ bình thường đâu. Mẹ là họa sĩ vẽ manga đấy. Rất nhiều truyện mẹ vẽ, em xem mà không hiểu gì. Mẹ không cho em đọc, còn bảo trẻ con không nên xem. Nhưng cuối cùng, mẹ em cũng vẽ truyện tranh cho trẻ con.

Cuốn truyện tranh này tên là: “Tiểu Hồ Lô của tôi”. Mọi người phát hiện ra điều gì không? Là truyện tranh vẽ về em đấy.

Đây là quà mẹ tặng em nhân sinh nhật bảy tuổi. Giờ bộ truyện tranh này đã có mặt ở khắp nơi, có thể mua trong hiệu sách. Bạn bè trong lớp em mỗi người có một quyển. Các bạn nói truyện rất hay.

Mẹ đến trường đón em tan học, có rất nhiều người đã tìm đến để xin chữ ký.

Em là con của mẹ, nên nổi tiếng trong trường. Mọi người rất thích em. Hai hôm trước, Trương Minh Nguyệt xin thầy giáo được ngồi cùng bàn với em, nhưng em chỉ thích Tôn Tiểu Vinh. Em tính sẽ ngồi cùng bạn ấy thêm một học kỳ nữa, đến học kỳ sau em sẽ ngồi cùng Trương Minh Nguyệt. Thực ra, cả hai bạn ấy đều rất xinh xắn, nhưng không ai xinh bằng mẹ em hết.

Mẹ em rất xinh. Đây không phải em nói, mà tất cả mọi người đều nói như vậy. Ánh mắt mẹ em rất sáng, gương mặt trắng trẻo. Mẹ em hơi gầy, mặc dù bố em hay nấu thịt cho mẹ em ăn nhưng mẹ em vẫn không béo hơn, khiến bố em buồn chết đi được.

Mẹ đối với em rất tốt, mẹ hay gọi em một cách trìu mến là Tiểu Hồ Lô. Mẹ mua cho em rất nhiều quần áo đẹp, mặc tới trường khiến mọi người đều khen lấy khen để.

Em cũng rất yêu mẹ, đối tốt với mẹ, ngày trước mẹ còn hay gọi em là bảo bối của mẹ.

Khi còn bé, bố em thường không ở nhà, thím giúp việc nấu cơm xong là về, nên trong nhà chỉ còn lại hai mẹ con. Tai mẹ em không nghe được, cho nên có rất nhiều việc phải nhờ em làm. Ví dụ có người đến gõ cửa, tai em sẽ phải dựng thẳng lên. Khi nấu nước, thi thoảng mẹ quên không để ý đến, đều là em nghe tiếng nhắc mẹ. Còn nữa, nghe điện thoại cũng là em. Đi ra ngoài, em luôn nhắc mẹ cẩn thận. Nhiều khi có xe đằng sau chạy tới, mẹ cũng không hề biết.

Khi còn bé, em cảm thấy rất lạ, vì sao mẹ lại muốn tìm thầy Lưu để nhờ thầy dạy em học, mà không tự mình dạy em. Sau này em mới biết, do mẹ không nghe thấy tiếng em, nên không biết em có đọc đúng hay không. Nhưng mẹ em lại tự mình dạy em vẽ tranh.

A, em còn muốn nhắc đến một chuyện. Có một lần, em thấy người ta bảo mẹ em là người điếc, khi đó em không biết người điếc là sao. Em về nhà hỏi mẹ: “Mẹ, mẹ có phải là người điếc không?”.

Em vừa hỏi một câu, mẹ chưa trả lời, bố đã tức giận kéo em ra.

Em bị bố dọa sợ phát khóc.

Về sau, mẹ mắng bố một trận.

Đến tối, bố đưa em đi tắm. Bố xin lỗi em và nói cho em biết, bởi vì mẹ không nghe được, cho nên chúng ta càng phải bảo vệ mẹ thật tốt.

Hai bố con vụng trộm ngoéo tay nhau. Khi bố không có nhà, em sẽ chăm sóc mẹ. Khi bố ở đây, bố sẽ là người chăm sóc, xem ai làm tốt hơn ai.

Chuyện này đến bây giờ mẹ vẫn không biết.

Gia đình em thường xuyên ra ngoài chơi. Lần nào leo núi, mẹ em cũng chỉ leo một nửa rồi nhất định không leo nữa, hai bố con phải dừng lại đợi mẹ. Vì thế mà mẹ em không thích leo núi.

Thi thoảng, nhà em đi xem phim. Bố em ngồi giữa, em ngồi bên trái, mẹ em ngồi bên phải. Dù sao mẹ cũng rất thích ngồi bên cạnh bố em.

Nhà em thích phim hoạt hình. Em xem rất chăm chú, em nghĩ họ cũng xem chăm chú, sau phát hiện ra không phải vậy.

Tựa như ngày hôm qua, em xem xong phim, phát hiện mẹ đang tựa người bỏ ngủ ngon lành, còn bố thì đang nhìn mẹ. Nhìn một lúc, bố đột nhiên cúi xuống, hôn lên trán mẹ.

Xem ra, nhà em đi xem phim quá thua thiệt rồi. Ba tấm vé xem phim, chỉ mình em là xem hăng say.

Mẹ em vào xem để ngủ, bố vào xem để ngắm mẹ.

Hừm.

Tuy nhà em thường xuyên vui vẻ, nhưng cũng có lúc không vui vẻ, ví dụ như khi bố mẹ em cãi nhau.

Em nhớ hồi em 5 tuổi. Hôm ấy, có một chú đến tìm mẹ, hình như là chú diễn viên thì phải. Họ đi ra ngoài uống trà, nói chuyện lâu ơi là lâu, đến bữa tối cũng không thấy mẹ về.

Em và bố đợi mẹ rất lâu. Sau đó, hai bố con tự ăn cơm.

Buổi tối, bố đi xuống lầu đợi mẹ. Cuối cùng, chú kia cũng đưa mẹ về.

Bố thấy bọn họ, hình như không vui, nhưng không nói gì cả.

Em nhìn ra được, vì bố bóp tay em rất chặt, em cảm thấy hơi đau.

Em biết, bố đang giận.

Sau khi về nhà, bố ít nói hẳn đi. Mẹ hỏi bố làm sao, bố cũng không nói gì.

Cuối cùng, mẹ đưa em về phòng em, kéo bố em về phòng họ. Sau đó, em chẳng nghe thấy gì nữa.

Hôm sau rời giường, em phát hiện trên cổ bố có một vết, hình như là bị mẹ đánh. Em nghĩ chắc hẳn họ đã đánh nhau một trận to. Bởi vì thoát nhìn, bộ dạng của họ trông rất mệt mỏi.

Hình như sau trận đánh này, họ đã vui vẻ trở lại.

Nhưng, thực sự họ đã làm em sợ.

Em hy vọng họ sẽ không bao giờ cãi nhau nữa.

Được rồi, thực ra em còn rất nhiều điều muốn nói. Nhưng do không đủ giấy, nên lần sau em sẽ kể tiếp.

Dù thế nào đi nữa, em vẫn yêu bố mẹ em, và họ cũng rất yêu em.

Chúng em là một gia đình hạnh phúc.

Lời bình của thầy giáo: Tiểu Hồ Lô, em huyền thuyên như vậy, bố mẹ có biết không?

HẾT